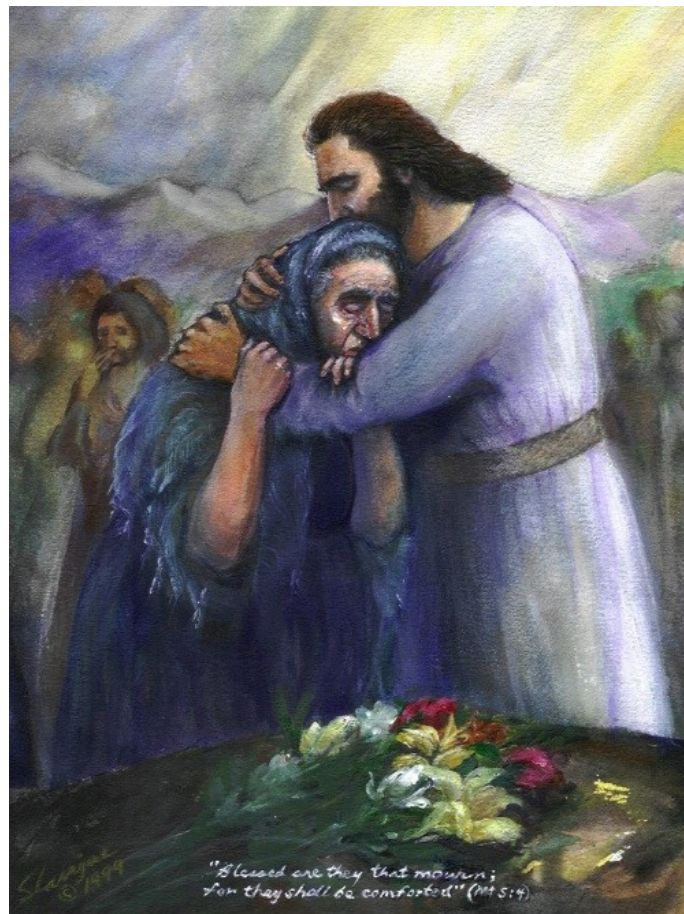

Pyhäinpäivä 3.11.2012
– Pyhien yhteys
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen & kirkkokuoro
Suntio: Seppo Soininen

**"Autuaita murheelliset:
he saavat lohdutuksen."**

Matt. 5:1–12

Nähdessään kansanjoukot Jeesus nousi vuorelle. Hän istuutui, ja opetuslapset tulivat hänen luokseen. Silloin hän alkoi puhua ja opetti heitä näin:

»Autuaita ovat hengessään köyhät,

sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen.

Autuaita kärsivälliset: he perivät maan.

Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano:

heidät ravitaan.

Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan.

Autuaita puhdassydämiset: he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden vuoksi vainotaan:

heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri.

Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä.»

Onneksi olkoon, Sinä murheellinen!

Perin hämmentävä lausahdus, eikö totta? Jos joku näin sanoisi, ajattelisimme, että siinäpä vasta sydämetön ihminen! Kuinka joku kehtaa onnitella ihmistä, jolla on murhetta elämässään? Eihän siinä ole yhtään mitään onniteltavaa!

Olemme tottuneet siihen, että meitä onnitellaan silloin kun asiat menevät hyvin. Onnittelijoita riittää syntymäpäivänä, valmistujaisissa, hääpäivänä tai perheen kasvaessa. Hymy on leveä kun elämässä pyyhkii hyvin. Menestyksen harjalla olevia kiitellään. Kavereita riittää joka nurkalla. Kukapa ei haluaisi paistatella menestyksen valokeilassa!

Onnitteluiden ja menestyksen aika on kuitenkin rajallinen. Joskus menee väkisinkin huomnommin. Monen ihmisen karvas kokemus on ollut, että vaikeina aikoina kaverit ovat karisseet. Ne, jotka vielä vähän aikaan sitten taputtelivat selkään, katoavat mystisesti jäljettömiin. Myös surun kohdatessa saa ajoittain huomata, että eräät jopa tarkoituksellisesti karttavat surevaa. Surun hetkinä on yleensä yksinäisempää kuin onnenpäivinä. Kenelläkään ei käy kateeksi sitä, jolla on surua ja tuskaa elämässään.

Näin siis pitkälti toimitaan ihmisten valtakunnassa: ilossa ja menestyksessä onnittelijoita riittää, surussa ja vaikeuksissa yksikin läsnä oleva lähimmäinen on kullanarvoinen. Toisin on arvojärjestys Jumalan valtakunnassa. Pyhäinpäivän evankeliumissa Jeesus puhuu toisella sävyllä kuin mihin olemme tottuneet. Huomaamme, että hänen totuutensa ihmisten ja Jumalan erilaisesta arvomaailmasta pitää jälleen kerran paikkansa: *”sillä mikä ihmisten kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus”* (Lk 16:5 KR 1938).

Jeesus kutsuu hengessään köyhiä, murheellisia ja vainottuja autuaiksi. Tässä kohden sana autuas voitaisiin kääntää yhtä hyvin onnelliseksi. Toisin sanoen Jeesus onnittelee niitä, jotka ovat tavalla tai toisella ahdistuneita tai surun valtaamia. Miten tähän pitäisi suhtautua? Oliko Jeesus sydämetön? Miten hän saattoi onnitella niitä, joilla oli elämässään vaikeaa?

On varmaa, että Jeesuksen sanat oli tarkoitettu lohdutukseksi. Niillä on edelleenkin mullistava voima. Niistä saa lohtua jokainen ahdistunut, surullinen ja kaltoinkohdeltu. Ne lohduttavat niitä, jotka etsivät sinnikkäästi Jumalan valtakuntaa tunnustaen samalla oman vajavaisuutensa: *"Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano: heidät ravitaan."* Ne antavat voimaa niille, jotka jaksavat taistella Jumalan valtakunnan arvojen puolesta tässä paikoin hyvin vääristyneessä maailmassa: *"Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan. Autuaita rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen."*

Jumalan poika kykenee onnittelemaan meitä ohi inhimillisen pinta-arvion. Hän näkee syvemmälle, hän näkee ahdistuksen läpi. Hän katsoo pimeydestä valoon, tästä maailmasta taivasten valtakuntaan. Hän tietää, että hänen omiensa kärsimys muuttuu onnellisuudeksi. Masentuneiden ja väsyneiden mielenpimeys on jo voitettu, odottaen vain täydellistä toteutumistaan. Psalmin kirjoittaja ymmärtää tämän uskon salaisuuden: *"Vaikka sanoisin: "Nyt olen pimeyden kätköissä, yö peittää päivän valon", sinulle ei pimeys ole pimeää, vaan yö on sinulle kuin päivänpaiste, pimeys kuin kirkas valo" (139:11-12).*

Jeesuksen onnitelulauseilla on tulevaisuuteen tähtäävä viesti. Ne lupaavat, että asiat kääntyvät lopulta parhaaksi, vaikkei se siltä tällä hetkellä näyttäisikään: *"Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri."* Perillä kotona odottaa jotain suurta. Siellä toteutuu taivaan Isän tahto kaikessa vanhurskaudessaan. Siellä tapaamme uskossa kuolleet rakkaamme ja muut pyhät. Taivaan hääjuhlaan on Jeesuksen omille paikat varattuna: *"Autuaita ne, jotka on kutsuttu Karitsan hääaterialle"* (Ilm. 19:9).

Jeesus ei kuitenkaan viittaa pelkästään tulevaan aikaan, vaan julistaa onniteltavuutta tässä ja nyt. Hän ei suinkaan ihannoï murhetta, vaan kertoo, että hänen seurassaan vaikeudet voidaan voittaa. Hän tahtoo siunata lapsiaan riippumatta siitä, millaisessa elämäntilanteessa he ovat, millaisia he ovat luonteeltaan tai kyvyiltään. Maailma hyväksyy mielellään onnistujat ja itsestään kovaa ääntä pitävät, Jeesukselle kelpaavat elämässään kompuroivat ja maan hiljaisetkin. Hän ei vie lapsiaan ensiksi vaatimuksiin, vaan tahtoo ennen kaikkea siunata heitä. Ensimmäinen Hyvän Paimenen oppitunti on, että sinä olet onniteltava Jumalan lapseutesi tähden. Jeesukseen uskova saa maistaa taivasta jo tässä ajassa kuten virressä veisataan: *"Hän luonamme on armollaan, lämmittää meidät paisteellaan, ja taivasta jo päällä maan on hetki hänen seurassaan"* (VK 229).

Autuutta, onniteltavuutta, eivät ole kärsimykset, murhe tai edes kuolema – eivät sellaisenaan. Ne voivat olla sitä vasta, kun kaikessa luotetaan Jumalaan: *"Autuas se, joka turvaa sinuun, Herra Sebaot!"* (Ps. 84:13). Varsinainen autuus tulee siitä, että ihminen on Herran oma. Samasta syystä meitä eläviäkin voidaan kutsua autuaiksi tai pyhiksi. Pyhien yhteys on Herran omien yhteys. Sitä olemme tänäänkin toisillemme muistuttamassa. Ehtoollinen on pyhien yhteyden ateria. Kohtaamme alttarilla toisemme ja näkymättömän seurakunnan, heidät jotka ovat jo kuolemanrajan toiselle puolen. Autuus on mahdollinen tässä hetkessä, kunhan siihen uskollamme tartumme. Autuus on lahjaa, ei ansaittua. Tämän lahjan, ja sen tuoman rohkeuden avulla, otamme vastaan kuolemankin, niin rakkaittemme kuin aikanaan omamme. Jumalan rakkaus kulkee mukanaamme, mutta murheet saavat jäädä Herran omilta tähän maailmaan: *"Autuaita ne, jotka tästä lähtien kuolevat Herran omina. He ovat autuaita, sanoo Henki. He saavat levätä vaivoistaan, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä"* (Ilm. 14:13).